

Mareșalul Alexandru Averescu (1859-1938)

Alexandru Averescu – cel care a rămas în istorie, ca șef al Statului Major General, care a condus operațiunile armatei române în al doilea război balcanic, din vara anului 1913, precum și ale Armatei a II-a în Primul Război Mondial – s-a născut în data de 9 martie 1859 în localitatea Babele din județul Ismail (azi, în Ucraina).

În anul 1876, la cerere, este încorporat ca soldat voluntar și repartizat într-un pluton din organica Regimentului 5 Călărași. După trecerea în rezervă, în 4 septembrie 1878, este reangajat cu gradul de sergent la o unitate de menținere a ordinii, după care, la terminarea războiului cu turcii, este decorat cu „*Medalia comemorativă de campanie*” și „*Crucea Trecerii Dunării*” și lăsat la vatră.

În 1879 este reangajat în Escadronul 3 Călărași Constanța, iar din 1880 trece la Regimentul 12 Călărași, de unde pleacă la Școala divizionară de subofițeri, arma Cavalerie, pe care o absolvă în iulie 1881, ca șef de promoție – merit, în considerarea căruia, avea să fie avansat sublocotenent.

Între 1881-1884 a funcționat în Regimentul 4 Roșiori, comandant de subunitate infanterie.

În perioada 1884-1886, prin selecție, urmează cursurile Școlii Superioare de Război din Torino, Italia, iar în luna aprilie a aceluiași an este înaintat la gradul de locotenent și încadrat la Regimentul 9 Călărași, ca peste 3 ani, în 1889, să fie înaintat la gradul de căpitan.

Din 1892, activează ca profesor la Școala de Ofițeri de Infanterie și Cavalerie, timp în care i se încredințează și comanda unui escadron de elevi. În 1894 este înaintat la gradul de maior.

Între 1894-1895 deține funcția de director al Școlii Superioare de Război, iar în perioada 1886-1899 lucrează, ca ofițer, în Marele Stat Major (eșalon care, la război, se transforma în Stat Major General și funcționa, ca eșalon distinct, în cadrul Marelui Cartier General, după eșalonul I în care se afla Regele și Prințul Moștenitor).

Între 1895-1898 este trimis ca atașat militar la Berlin, după care revine în țară și este numit comandant al Regimentului 4 Roșiori, fiind avansat la gradul de locotenent-colonel în 1898. Iar, peste nici doi ani, în 10 mai 1901 este avansat la gradul de colonel.

În 15 aprilie 1904 i s-a încredințat comanda Brigăzii 1 Roșiori, iar în 10 mai 1906 este înălțat la gradul de general de brigadă. La data de 13 martie 1907 este numit în fruntea Ministerului de Război în guvernul condus de către Dimitrie Sturza, calitate în virtutea căreia ia măsuri pentru restabilirea ordinii, ca urmare a răscoalelor țărănești, care au avut loc.

Făuritori și martiri ai Unirii Basarabiei cu România

În anul 1909 i se încredințează comanda Diviziei 1 Infanterie, iar în anul 1911 este numit șeful Marelui Stat Major, funcție în care, în aprilie 1912 este înaintat la gradul de general de divizie.

În anul 1913, pune în aplicare Planul de operații „Ipoteza 1 bis” și, în calitate sa de șef al Statului Major General conduce trupele participante la campania din Bulgaria în al doilea război balcanic. Campanie, în urma căreia României îi revine Cadrilaterul.

În perioada Primului Război Mondial i se încredințează comanda Armatei a II-a, care va intra în subordinea Marelui Cartier General, al cărui șef era generalul de Corp de Armată Adjutant Constantin Prezan. La 1 ianuarie 1917 este înălțat la gradul de general de Corp de Armată.

În toamna lui 1916, conduce operațiunile Grupului de Armate „General Averescu”, soldate cu eșecul de la Flămânda și se afirmă în „*Bătălia de la Mărăști*” din vara anului 1917, în special.

În ianuarie 1918 este numit ca președinte al Consiliului de Miniștri (prim-ministru), după demisia guvernului I. I. C. Brătianu, din care – la foarte scurt timp – demisionează în favoarea lui Alexandru Marghiloman. În aprilie 1918 demisionează definitiv din armată, dedicându-se exclusiv vieții politice, care însă nu-i va aduce și satisfacția scontată.

După trecerea în rezervă este numit senator de drept în Parlamentul României și devine membru de onoare al Academiei. În 1930 este înălțat la gradul și demnitatea de Mareșal al României. În anul 1938, la vârsta de 79 de ani, bolnav și dezamăgit, încetează din viață.

A rămas în istorie ca „*Eroul de la Mărăști*” și generalul căruia – alături de Regele Carol I – i se datorează întregirea Regatului României, cu județele Durostor și Caliacra.

Colonel (r) Mihai Hodorogea